

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

*Cojocaru Roman Xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx,
xx.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 30.12.2016 – 12.06.2017;*
2. *instanța de apel: 10.07.2017 – 15.11.2017;*
3. *instanța de recurs: 23.01.2018 – 28.02.2018.*

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 12.06.2017, Cojocaru Roman a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal și condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penal, la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. *Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Cojocaru Roman în perioada lunii mai 2015, având scopul satisfacerii poftelor sexuale, profitând de faptul că minora Xxxxx Xxxxx, a.n. xxxx locuitoare a s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, avea o lipsă de educație sexuală corespunzătoare vârstei ei și aceasta fiind la vârsta când nu conștientizează de consecințele vieții sexuale timpurii, însă ambii având un deosebit interes față de acest fenomen, cunoscând cu certitudine că minora avea vârsta de 14 ani, a ademenit-o pe ultima la domiciliul său din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx și cu consimțământul minorei a întreținut un*

raport sexual obișnuit, ulterior pe parcursul lunilor mai-septembrie 2015 aceștia au mai întreținut relații sexuale benevole în formă obișnuită, din care motiv Xxxxx Xxxxx a rămas însărcinată, iar la data de 03.06.2016 la termen de 40 săptămâni a născut un copil viu de sex masculin.

Astfel, instanța de fond a constatat că prin acțiunile sale, Cojocaru Roman a comis infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal, individualizată prin „*raportul sexual altul decât violul, adică acte de penetrare vaginală, comise asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani*”.

Cauza penală a fost examinată în instanța de fond conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza cererii inculpatului Cojocaru Roman care a pledat pentru judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza urmăririi penale.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procurorul în Procuratura r-nului Călărași, Carp Ion, prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoreiei Strășeni, sediul Călărași din 12.06. 2017, în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Cojocaru Roman să-i fie aplicată pedeapsa în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar prin cumul parțial de sentințe, în temeiul art. 85 Cod penal, a-i stabili inculpatului pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și încasarea din contul inculpatului cheltuielile de judecată în sumă de 57 lei.

În susținerea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat următoarele:

- instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanța agravantă pe acest caz, și anume de faptul că inculpatul Cojocaru R. a fost anterior condamnat pentru alte fapte ce au relevanță directă cu cazul dat, acesta la locul de trai se caracterizează negativ, nu este încadrat în câmpul muncii, după comiterea acestei infracțiuni a mai comis și alte infracțiuni;

- instanța de judecată la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, în pofida circumstanțelor agravante, precum și infracțiunea comisă de acesta este una gravă, nu a ținut cont de pericolul real al acestei infracțiuni privind integritatea sexuală comisă asupra copilului, consecințele ireversibile pentru victimă, căreia îi sunt cauzate suferințe fizice și psihice, prin urmare nu a fost apreciat corect scopul pedepsei prevăzut la art. 61 Cod penal;

- instanța de fond a pronunțat o sentință ilegală, prin neaplicarea cerințelor art. 85 Cod penal, neluând în considerație cumulul de sentințe în privința lui Cojocaru Roman, de asemenea, instanța nu s-a expus și nu a dispus încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în sumă de 57 lei.

3.2. Avocatul Buliga Ion în interesele inculpatului Cojocaru Roman, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței Judecătorei Strășeni, sediul Călărași din 12.06.2017, în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanța, prin care lui Cojocaru Roman să-i fie stabilită o pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului, avocatul a indicat următoarele:

- cauza penală a fost examinată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza cererii inculpatului Cojocaru R. care a pledat pentru judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza urmăririi penale. Potrivit art. 76 alin. (1) Cod penal, se evidențiază circumstanțe atenuante ca: recunoașterea vinovăției, căința sinceră, lipsa antecedentelor penale, totodată, constată și lipsa circumstanțelor agravante;

- infracțiunea a fost comisă în perioada lunilor mai - septembrie 2015, adică, în acea perioada inculpatul avea 17 ani, respectiv 18 ani abia împliniți, iar partea vătămată avea aproape 15 ani, astfel diferența dintre cei doi nu era atât de semnificativă. Fapta ilicită nu este legată de aplicarea violenței fizice sau psihice, iar partenerii aveau același nivel de dezvoltare intelectuală;

- inculpatul merită o șansă de a demonstra ca poate fi un membru demn al societății, acesta a conștientizat pericolul real al faptei comise, promite în viitor să nu aibă vre-o abatere de la regulile de conduită și astfel avocatul consideră că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, oferindu-i posibilitatea ca prin comportare exemplară și muncă cinstită să îndreptățească încrederea acordată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către procuror.

Admis apelul declarat de către avocatul inculpatului, Buliga Ion, casată sentința în partea aplicării pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Lui *Cojocaru Roman Xxxxx*, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal și condamnat la 2 ani închisoare, în baza art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, pe un termen de probațiune de 2 ani, dacă în acest timp inculpatul nu v-a săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, v-a îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, la caz sentința de condamnare sub aspectul vinovăției sau încadrării juridice a acțiunilor inculpatului

Cojocaru Roman, nu a fost contestată de către acuzatorul de stat și de către apărător, iar la capitolul numirii pedepsei ultimului a ajuns la concluzia că instanța de fond pripit a numit inculpatului Cojocaru R. o pedeapsă privativă de libertate pe un termen în limitele legale, astfel, că în cazul respectiv, a considerat necesar ca pedeapsa aplicată sub formă de închisoare, să fie suspendată condiționat pe un termen de probă, în temeiul art. 90 Cod penal.

Instanța de apel a respins ca fiind declarativă afirmația acuzatorului de stat precum că, circumstanța care ar agrava pedeapsa penală în privința inculpatului Cojocaru Roman, constituie faptul că acesta anterior a fost condamnat pentru alte fapte ce au relevanță directă cu cazul dat, or, în acest sens, la materialele cauzei penale lipsesc probe ce ar confirma că inculpatul Cojocaru Roman a fost atras la răspundere penală și în privința acestuia există o hotărâre definitivă de condamnare.

Totodată, instanța de apel a constatat că potrivit materialelor cauzei, rezultă că prin sentința Judecătorei Călărași din 22.10.2015, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Chiriac Vasile și Cojocaru Roman învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. b), c) Cod penal, în legătura cu împăcarea inculpaților cu partea vătămată.

În acest context, conform art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, *„la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe agravante: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză”*.

Prin urmare, raportând norma menționată la circumstanțele cauzei, instanța de apel nu a reținut în privința lui Cojocaru Roman circumstanța agravantă prevăzută de norma art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, de vreme ce norma penală prevede expres că circumstanța care agravează constituie faptul că persoana anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, or, la caz, prin sentința Judecătorei Călărași din 22.10.2015, procesul penal a fost încetat în legătura cu împăcarea inculpaților cu partea vătămată, fapt care denotă lipsa antecedentului penal.

În continuare, la numirea pedepsei instanța de apel a reținut și faptul că inculpatul Cojocaru Roman a recunoscut integral vina în comiterea infracțiunii, s-a căit sincer de cele comise, partea vătămată nu are careva pretenții materiale și morale, fapt confirmat de acesta în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond.

De asemenea, la numirea pedepsei instanța de apel a ținut cont și de înaintarea de către inculpat a unei cereri privind examinarea cauze penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de apel a considerat că în cazul de față, instanța de fond corect și echitabil a aplicat față de inculpatul Cojocaru Roman, pedeapsa în limitele prevăzută de norma de sancționare a art. 174 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod penal, astfel că în opinia instanței de apel, față de inculpat s-a aplicat întemeiat, o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, aceasta fiind corespunzătoare faptei comise, dar și având în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva acțiuni ilegale. Totodată, ținând cont de faptul că pedeapsa penală are drept scop reeducarea condamnatului, aceasta din urmă nicidecum nu trebuie să creeze careva suferințe fizice și psihice, persoanelor atrase la răspundere penală, fapt care denotă că sancțiunea dată va avea un efect pozitiv asupra conștientizării de către inculpat a pericolului social al acțiunilor comise.

Totuși, instanța de apel a găsit de cuviință de a nu dispune executarea pedepsei închisorii numite inculpatului și a dispune suspendarea condiționată a sancțiunii penale privative de libertate pe un termen de probă.

Instanța de apel a relevat că, în formarea convingerii că scopul legii penale în acest caz va fi atins, a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv întreaga conduită a inculpatului Cojocaru Roman înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, personalitatea inculpatului, concluzii care se bazează pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

De asemenea, instanța de apel a dispus ca în temeiul art. 90 alin. (6) lit. a) Cod penal, inculpatul Cojocaru Roman să fie obligat ca pe perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

În continuare, instanța de apel analizând motivele invocate în apel de către acuzatorul de stat, a constatat că deși instanța de fond nu s-a expus asupra solicitării procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului Cojocaru Roman capitolul dat, nu s-au atestat.

Sub acest aspect, instanța de apel a menționat că, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale, nu pot fi dispuse a fi încasate din contul inculpatului Cojocaru Roman, de vreme ce norma de drept prevede clar și explicit că acestea se compensează din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel fiind inadmisibilă încasarea cheltuielilor vizate din contul inculpatului.

În situația descrisă, instanța de apel a reținut că, cheltuielile suportate de către organul de urmărire penală în cazul nemijlocit, nu sunt unele de natura de a impune cheltuieli neprogramate și neincluse în cheltuielile evidente și suportate anume de către stat, motiv pentru care cerințele procurorului la acest capitol sunt pasibile respingerii.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în

Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, în latura stabilirii pedepsei inculpatului Cojocaru R., cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În argumentarea recursului invocă următoarele:

- decizia instanței de apel este neîntemeiată, motivată inadecvat și pasibilă casării în partea individualizării pedepsei, greșit aplicându-se prevederile art. 90 Cod penal;

- constatarea eronată de către instanța de fond, ulterior preluată în decizia instanței de apel, la adoptarea soluției, prin care Colegiul penal s-a mizat pe argumente ce reiese din personalitatea inculpatului, de circumstanțele comiterii infracțiunii, nu pot substitui acel fapt că, inculpatul anterior s-a aflat în conflict cu legea, astfel încât prin sentința Judecătoria Călărași din 22.10.2015, a fost încetat procesul penal în privința lui Cojocaru Roman în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. b),c) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Mai mult, la etapa examinării prezentei cauze penale în instanța de apel, inculpatul se afla în stare de arest pe o altă cauză penală pusă pe rol spre examnare de către Judecătoria Călărași, ceia ce denotă că inculpatul de la bun început a manifestat o indiferență totală față de urmările survenite, nu a conștientizat consecințele încălcării legii și respectiv, în astfel de împrejurări, nu se va atinge scopul pedepsei penale;

- instanța de apel, la stabilirea pedepsei urma să țină cont că: pericolul social al infracțiunii prevăzute la art. 174 Cod penal, constă în primijduirea dezvoltării fizice și psihice normale a minorilor, în depravarea lor morală, în dezvoltarea la ei a unor reprezentări eronate despre viața sexuală, iar uneori a unor deviații de la normele firești ale vieții sexuale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală,

evidențiind anume temeiul, precum că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*. Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul penal consideră, că procurorul, de fapt, semnaleză și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În același timp, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art. 90 Cod penal.

Referitor la temeiul de casare, invocat de recurent și stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal statuează, că acest temei pentru recurs, în prezenta speță nu este incident. La acest capitol, instanța de recurs menționează, că prin apelul declarat de către procuror, acesta a invocat ca argument de bază dezacordul cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse prea blânde, considerând că scopul pedepsei penale nu va fi atins, decât în cazul aplicării unei pedepse mai aspre, adică chestiune asupra căreia urma să se expună instanța de apel. În cele din urmă verificând, dacă instanța de apel s-a pronunțat asupra criticilor invocate de apelant și dacă conține concluzii întemeiate asupra considerentelor sale, din analiza hotărârii atacate, în viziunea Colegiului, această instanță nu a încălcat prevederile alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, fiind oferit răspuns la argumentul esențial, care a și constituit fondul apelului.

În același context, Colegiul menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis

careva erori, stabilind în privința acestuia suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Opozant celor invocate de recurent la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și cea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 174 alin. (1) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca gravă potrivit art. 16 Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării

pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs menționează, că instanța de apel a reținut ca circumstanțe atenuante, recunoașterea vinei și căința sinceră, ce au atras incidența prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-i redusă pedeapsa principală cu o treime. Circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost constatate în cauza dată.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Cojocaru Roman.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

În temeiul celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea

recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Cojocaru Roman Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **28 martie 2018**.

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana